

LÁSKA Z OFSAJDU 1

PLAYMAKER

Marcy Jell

BESTSELLEROVÁ AUTORKA NOMINOVANÁ NA
ERO BEST 2023

PLAYMAKER

MARCY JELL

Brno, 2024
Nakladatelství © SOLIS, 2024

Vydalo v roce 2024 nakladatelství Solis,
Ladova 15, 621 00 Brno,
web: <http://www.solis-nakladatelstvi.cz>,
e-mail: nakladatelstvi.solis@email.cz
jako celkově 20. a 1. elektronickou publikaci
v edici SOLIS, první elektronické vydání,
a 4. tištěnou publikací.

Autor © Marcy Jell
Obálka a grafika © Pamela Kubová

Veškerá práva vyhrazena.
Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být kopírována
či jiným způsobem rozšiřována
bez výslovného povolení nakladatele.

ISBN 978-80-88652-75-5 (epub)

ISBN 978-80-88652-76-2 (PDF)

ISBN 978-80-88652-74-8 (Mobi)

ISBN 978-80-88652-73-1 (vázáno)

ISBN 978-80-88652-72-4 (brožováno)

**SHAKIRA FEAT. FRESHLYGROUND
WAKA WAKA (THIS TIME FOR AFRICA)**

**PITBULL FEAT. JENNIFER LOPEZ & CLAUDIA LEITTE
WE ARE ONE (OLE OLA)**

**NICKY JAM FEAT. WILL SMITH & ERA ISTREFI
LIVE IT UP**

**BRUNO MARS
JUST THE WAY YOU ARE**

**DAVID GUETTA FT JUSTIN BIEBER
2U (THE VICTORIA'S SECRET ANGELS LIP SYNC)**

QUEEN – WE ARE THE CHAMPIONS

Playlist

Anotace

Vyhlížíte příběh o Popelce? Tak hledejte dál.

Já měla štěstí jen v jednom. Vybrali mě jako au-pair. Dostala jsem tak příležitost poznat svět a něco se přiučit. Práce snů, myslí si snad každý. Jenže do jaké rodiny se člověk dostane, to už píše osud sám... Fotbal pro něj neznamenal jen hru, šlo o životní styl. Auta, ženy a nekonečná párty. Přes den byl král hřiště, v noci samotný vůdce večírků. Prostě playmaker. On tvořil pravidla a tu nejnebezpečnější hru rozehrál s mým srdcem...

Kapitola 1.

Vážně se bylo ještě čemu divit? Myslela jsem si, že ne, když jsem v letadle usedla mezi pár důchodců, kteří na rozdíl ode mne letěli na dovolenou. Já jsem se vydala za prací. Za prací, kterou bych si nevybrala, kdybych měla tu možnost. Musela jsem se smát, když jsem zvedla telefon z agentury, a málem štěstím vyskočila, protože pro mě konečně našli zaměstnání. Než mi řekli, kam budu muset odletět.

Otec vedl malou rodinou kavárnu v Manchesteru. Dědila se po generace, ale proto, že by nás neuživila, přivydělávala jsem si hlídáním. Dopracovala jsem se až na takovou úroveň, že jsem hlídala děti i velice vlivným lidem. Takže jsem sice byla děvče pro všechno, ale zase mi to přineslo peníze. Jenže ty z ničeho nic došly. Prostě se začalo brát i z toho mála, co jsme si našetřili na horší časy, jen aby otec nemusel kavárnu zavřít. Věřila jsem tomu, že kdyby se tak stalo, brzo by umřel. Kavárna totiž znamenala celý jeho život. Protože na mně nikdy nešetřil a vždycky mi dal první poslední, byla teď řada na mně, abych něco obětovala.

Usedla jsem na sedadlo u okna, do uší strčila sluchátka a zapnula si muziku. *Možná bych měla spíše poslouchat španělštinu, abych jim tam něco rozuměla.* Na druhou stranu, Barcelona přece patřila mezi civilizované země a angličtina byla mezinárodní jazyk. *Domluvím se všude,* pomyslela jsem si.

Zavřela jsem oči a v duchu si přehrála rozhovor s Claire. Agentkou, která mi zprostředkovávala práci.

„Phoebe?“ promluvila na mě zvesela hned, co jsem zvedla hovor.

„Řekni mi, že máš pro mě dobrou zprávu,“ vyhrkla jsem.

„Tu nejlepší. Sehnala jsem ti práci, kterou, když dokončíš, budete s otcem na dlouhou dobu za vodou. Splatíte ty dluhy, které jste si díky kavárně nabrali,“ odpověděla mi.

„Nenapínej mě.“

„Jde o práci na půl roku a...“

Když mi řekla sumu, jakou za to obdržím, málem mi vypadl telefon z ruky. Vážně bychom byli za vodou.

„To je senzace, Claire. To je... Sakra, ani nemám slova,“ zasmála jsem se.

„Budeš chtít, aby ti výplata chodila měsíčně na účet, nebo ji chceš až za toho půl roku?“

„Bude to nejlepší za celý půl rok,“ odpověděla jsem jí. Peníze jsem tam nepotřebovala, tyhle rodiny totiž zprostředkovaly, cokoliv jste potřebovali. Takže jste si za celou dobu nemuseli nic koupit.

„Je tu ale jeden malý problém,“ prohlásila Claire.

„A to je co?“ zeptala jsem se. Za ty peníze nemohl být žádný problém dost velký.

„Ta práce je ve Španělsku, přesněji v Barceloně,“ zašeptala.

Aha, dobře, tohle už se jako problém brát dalo. Něco jiného totiž bylo vzít práci na půl roku v rodném městě, anebo v naprosto cizí zemi.

„Aha,“ odpověděla jsem ne moc chytře.

„Zlato, vím, že nemáš fotbal moc v lásce, ale říká ti něco jméno Santos?“

„Santos? Ten Santos, co hraje za Barcelonu?“ vyhrkla jsem.

Samozřejmě, že jsem věděla, o koho jde. Neměla jsem sice fotbal ráda, zato můj otec bez něj nemohl žít.

„Ano, ten.“

„Proč chtějí mě? Copak tam u nich došly chůvy?“ zachmuřila jsem se.

„Máš spoustu doporučení. Jsi pro tuhle práci naprosto vhodná. Jsi bezdětná, nemáš žádné závazky, takže práce na půl roku je adekvátní. Ovšem, jestli ji nechceš, zavolám paní Santos a řeknu, že to nebereš.“

„Ne, ne, ty víš, že tu práci potřebuju.“

„Samozřejmě, že vím. Proto, když jsem s ní mluvila, dala jsem jim na tebe jen to nejlepší hodnocení. Byla velice překvapená, že tak mladá žena jako jsi ty, má tak dobré vztahy s dětmi. Spolupracují s naší agenturou už delší dobu. Ale nikdy u nich žádná chůva nevydrží dlouho.“

„Proč?“ zeptala jsem se nechápavě. „Že by byla paní Santos tak upnutá na svého slavného manžela?“ zasmála jsem se.

„Nemluvím tu o Santosově manželce, nýbrž o matce. Zlato, možná by sis o něm měla něco vygooglit,“ odpověděla mi.

„Nemá manželku?“

„Ne, celý chod domácnosti řídí jeho matka a sestra. Otec mu zase dělá osobního trenéra. Jde o skvělé lidi, jen jsou dost horkokrevní.“

„Jako že výbušní?“

„Tak trochu, no, to víš, jsou z Brazílie.“

Přemýšlela jsem, až se ze mě kouřilo. Peníze jsme s otcem opravdu potřebovali. Ale za jakou cenu?

„Jdeš do toho?“ zeptala se mě Claire.

„Mám snad na výběr?“ odpověděla jsem jí.

Když jsem se druhý den vydala do agentury pro vyplněné formuláře potřebné k odletu za nejslavnějším fotbalistou planety, klepaly se mi ruce. Tady už totiž končila sranda. Odlétala jsem dělat au-pair do cizí země bez možnosti odskočit si domů na šálek kávy. Všechny výlohy platila paní Santos, a pochybuju, že by hodlala vyhodit peníze za letenku jen proto, že bych tu práci nezvládla. Rozloučila jsem se doma s otcem a nastoupila do taxi, jež mě vezlo za dobrodružstvím, které bych si dobrovolně nevybrala.

Kapitola 2.

Po páté kávě a třech litrech vody jsem byla zralá umřít. *Nesnáším lítání!* Neměla jsem čas si něco o Santosově rodině vygooglit, ale vzhledem k tomu, že se topili v penězích, jsem nepochybovala, že by se jim napůl mrtvá chuva nelíbila.

Vystoupila jsem na mezinárodním letišti ve Španělsku a rychle se i se svými zavazadly vydala na toalety. Mělo na mě na letišti čekat auto, které mě doveze až do domu, ale potřebovala jsem chvilku, abych ze sebe udělala člověka. Jakmile jsem se uviděla v zrcadle, lekla jsem se sama sebe. Znáte takový ten pocit, když zahlédnete něco, co vás opravdu vyděsí, a vy nadskočíte úlekiem? Tak to přesně se stalo mně hned poté, co jsem se uviděla.

Moje krásné dlouhé blond kadeře se díky opěrce v letadle zamotaly do dredů, a jen z představy, kolik času strávím nad jejich rozčesáním, se mi chtělo brečet. Vypadala jsem jako panda, co proletěla křovím. Této podobě hodně dopomohly tmavé kruhy, které se mi objevily pod očima.

Rychle jsem si rozčesala vlasy a nadávala u toho jak starý námořník. Nanesla jsem si lehký make-up. Hlavně korekční tyčinku pod oči. Trochu řasenky, aby vynikly mé modré oči, lesk na rty, a hned se ze mě stal jiný člověk. Převlékla jsem si pohodlné tepláky s tílkem za bílé letní šaty a mrkla na sebe. Ano, teď už jsem konečně zase vypadala na svých třiadvacet let. Nebyla jsem strhaná jako stařena.

V letištní hale jsem našla muže, který nad hlavou držel ceduli s mým jménem. Usmála jsem se na něj a přistoupila k němu.

„Zdravím, jsem Phoebe Dunne,“ představila jsem se mu.

Byl vážně obrovský, snědý a velice hezký, předpokládala jsem, že dělá u ochranky. Celý v černém obleku, na očích brýle. Chudák, musel umírat vedrem. Všude okolo nás pobíhali lidé, ale nikdo se nestresoval. Nikdo na nikoho nekřičel, dokonce jsem zahlédla i skupinku, která si zpívala.

Pohlédl na mě a odhalil řadu bílých zubů. „Buenos días, señorita Dunne. Bienvenida a Barcelona!

Přikývla jsem a zmateně se na něj podívala. *Takže tenhle anglicky neumí.* Mohla jsem mu odpovědět leda úsměvem, ale nechtěla jsem vypadat jako husa, co se jen směje. Raději jsem mlčela a v tichosti ho následovala.

Otevřel mi dveře černého sedanu a moje zavazadla hodil do kufru. Díky bohu, že se v nich nenacházelo něco, co se dalo rozbít. Myslím, že bych vybalila jen střepy. Když nastartoval a vyjel do ulice, měla jsem smrt v očích. *Jestli tady takhle jezdí všichni, budu raději chodit pěšky.*

Projížděli jsme ulicemi s různými názvy, všude byly pláže a stromy. Oproti deštivému Londýnu se mi tohle místo zdálo jako ráj na zemi. Nikdo nikam nespěchal, čas jako by se tady zastavil. Lidi na ulicích tančili a skvěle se bavili, a to bylo pravé poledne. Napadlo mě, jestli mají vůbec skutečnou práci. Nebo jestli je živý místní turismus. Kdyby můj šofér, který mimochodem mohl hrát v dalším dílu Rychle a zběsile, uměl anglicky, zeptala bych se ho.

Vyjížděli jsme do mírného kopečka, pryč od rušných ulic. Před námi se rozprostřel nádherný výhled na dům, jenž se dal považovat za malé sídlo. Když řidič zaparkoval a já jsem vystoupila, ovanul mě mírný větřík. Moře a hor-kost tu šla cítit snad na každém rohu. Rozhlédla jsem se

okolo sebe. *Zajímalo by mě, proč to všechny chůvy tak rychle vzdaly.* Vypadalo to tady naprosto nádherně. Měla jsem chuť rozběhnout se proti tomu obrovskému bazénu, který mě z dálky lákal, abych do něj skočila. Všechno tu křičelo luxusem. Dům byl velice rozlehlý, proboha, stálo vedle něj i menší fotbalové hřiště. *Vážně? Kdo má doma fotbalové hřiště jen pro sebe? Očividně nejznámější fotbali-
lista.*

„Phoebe Dunne, vítejte,“ ozval se za mnou velice příjemný hlas. *Konečně angličtina,* pomyslela jsem si. Otočila jsem se a spatřila nádhernou dívku zhruba v mém věku. Jako první jsem si všimla jejího zadku, který vypadal jako dva mé, což vzhledem k jinak štíhlému tělu nešlo přehlédnout. Hnědé vlasy si nechala na koncích chemicky odbarvit až do naprostého bíla. Měla dokonalá prsa, hnědozelené oči a ty nejkrásnější rty, jaké jsem kdy spatřila.

„Jsem Rafaela, Nicolasova sestra.“

Natáhla ke mně ruku, kterou jsem s radostí přijala. „Jen Phoebe, prosím,“ usmála jsem se na ni.

„Fajn, takže, Phoebe, jaký byl let? Musíš mít hlad. Víš, že jsi moc krásná? Jako blondýna se tu budeš docela silně vyjímat. Asi jako Luccova matka.“

Vážně jsem ji nestíhala. Mluvila rychle, a než jsem stihla pochytit první větu, zacházela zpět do domu. Zavrtila jsem hlavou a vykročila za ní.

Vstoupila jsem do ohromné haly, kde všechno bylo z mramoru, a všude na stěnách visely zarámované plakáty světově známých fotbalových klubů. Každý okamžitě poznal, že tato rodina by pro fotbal i dýchala. Z vysokého stropu mířil směrem na mou hlavu křišťálový lustr. Nebyly tu žádné dveře, procházelo se z místnosti do místnosti, jak se chtělo. Nalevo ode mě stála černo-chromová

kuchyně, kterou od obýváku oddělovala prosklená stěna, vyvedená v brazilských barvách. Byl to šiléný kontrast, který se tam ale hodil. Napravo ode mně vedly široké točité schody. *Nádhera*, prolítlo mi hlavou. Televize zabírala pomalu jednu celou stěnu. Před ní stál jen gauč, který by svou velikostí spolkl celý můj byt v Manchesteru. Ocitla jsem se v čistém, luxusním a přesto v jednoduchém obydlí. Líbilo se mi to.

„Phoebe, dáš si Caipirinu?“ zeptala se mě Rafaela.

„Promiň, co jestli si dám?“ odpověděla jsem jí nechápavě.

Jen se zasmála a pustila velice nahlas latinské písničky. Vážně tu lidé žili prostřednictvím hudby?

Došla jsem za ní do kuchyně a sledovala, co všechno naházela do mixeru. Když začala tančit a zpívat společně s hudbou, nedivila jsem se tomu. Vypadala jako bohyně. Měla na sobě spoustu tetování a kroužek v nose volal po její bezprostřednosti snad ještě víc.

„Holka, máš sebou telefon?“ podívala se na mě.

„Jasně,“ přikývla jsem.

„Tak si najed' na Google a podívej se, co je Caipirinha,“ usmála se na mě a pokračovala ve zpěvu i tanci.

Když jsem udělala, jak řekla, byla jsem hned chytřejší.

„Rafaelo, ale to je alkoholický nápoj.“

„Jasně,“ přikývla.

„Ale já jsem k vám přijela za prací. Nemůžu pít,“ namítla jsem.

„V klidu, Phoebe. Lucca tu dnes nebude, máš dva dny pro sebe. Aby ses tady zabydlela a prozkoumala okolí. A samozřejmě se mnou a mým bratrem vyrazila do klubu. Už jsem ti říkala, jak jsou tu kluby skvělé?“

„Jak nebude? Myslela jsem, že se s ním uvidím už dnes. A kde vlastně je? Nebo spíš jsem to pochopila tak, že žije jen s panem Santosem?“

„S panem Santosem?“ vykřikla a ve smíchu se prohnula v pase. „Nikdo tak bráchovi neříká, zlato, věř mi. Tak oslovují jen našeho *padre*.“

„*Padre*?“ podívala jsem se na ni nechápavě.

„Otce,“ odpověděla mi a otřela si oči. „Poslouchej, dám ti pár rad. Můj brácha je hovado. Miluje ženy a ženy milují jeho. Ale nikdy nepostaví ženu před Luccu. Nikdy. On pro něj bude vždy na prvním místě. A i když je občas bručoun, tak je taky ale skvělý komik. Miluju ho, spolu jsme jako tajfun. Zvykni si na něj, a budete spolu skvěle vycházet,“ mrkla na mě.

„Dobře, to bylo vyčerpávající. Kolik mu je?“

„Dvacet pět,“ řekla a podala mi skleničku.

„Myslela jsem Luccovi,“

„Dva roky. Je to zlatíčko. Až ho uvidíš, zamiluješ se.“

„A kde je teď?“

„No, se svou matkou přece. Carina není špatná holka. Jen byli prostě moc mladí na to, aby jim vztah vydržel. A brácha taky není svatej,“ pronesla a naklonila se k oknu. „My o koze a kozel za dveřmi.“

Musela jsem se podívat, o čem mluví. Nakoukla jsem vedle ní, a když jsem spatřila bílé Audi, jak parkuje před domem, rozklepala mě nervozita. Vážně jsem se měla podívat na internet, jak vypadá, protože když vystoupil z auta, málem jsem si sedla na zadek.

Kapitola 3.

Nikdy jsem neviděla někoho, jako byl on. Nádherný, až to bralo dech – samolibý, usměvavý, prostě dokonalý. Brazilec každým coulem. Jeho temperament z něj vyloženě křičel. Snědý, potetovaný a v obou uších se mu zableskly náušnice, vypadal jako bůh. Oblečený do kratšů a trička stejné značky. Vlasy měl po bokách vystříhané do moderního účesu, konce si nechal odbarvit, tak jako jeho sestra. Stál přede mnou tak dokonalý muž, až jsem si myslela, že to není možné. Když se usmál na Rafaelu, se kterou si byli podobní jako vejce vejci, odhalil rovné bílé zuby. Pak se na mě podíval a čas se zastavil. Jeho oči mi připomínaly rentgen. Propalovaly mi kůži a pronikaly mi až do morku kostí. Přejela jsem ho pohledem od vypracovaných nohou až po dokonalou postavu fotbalisty a zvedla k němu oči. Sřetla jsem se s těmi jeho zelenohnědými. Oplatil mi mé zírání a udělal to samé co já. Sjel mě od hlavy až k patě a ušklíbl se.

„Nico, tohle je Phoebe. Ta nová chůva, co najala *madre*,“ usmála se na něj Rafaela a kývla na mě.

„*Madre*?“ podívala jsem se na ni nechápavě.

Nicolas po mně střelil pohledem.

„Matka, zlato,“ upřesnila Rafaela.

Nejdříve ji políbil na obě tváře, a pak přišel až ke mně. Znáte takovou tu chůzi u muže, který ví, že si ji může dovolit? Tak právě tak on chodil.

„*Bienvenida a nosotros, bella. Espero que te guste aquí. Porque realmente me gustas,*“ řekl mi a vzal moji ruku do té své.

Podívala jsem se zmateně na Rafaelu, která se smála z plných plic.

„Neumí anglicky?“ panikařila jsem.

„Jasně, že umí. Hej, ty, šašku? To se dělá hned na začátek ji takhle vyděsit?“

„Jen jsem chtěl vědět, jestli mluví španělsky. Jsem Nicolas,“ odpověděl hlubokým hlasem a nespouštěl ze mě oči.

„Samozřejmě, protože to se normálně na anglických školách učíme. Jsem Phoebe,“ usmála jsem se na něj roztomile.

„Je drzá,“ podotkl a otočil se na Rafaelu.

„Jako ty. Bude to perfektní.“

„A co Lucca?“ namítl

„Co je s ním?“ podívala jsem se na něj, ale on mě ignoroval a díval se na svou sestru.

„Zvykne si, pozná rozdíl. Třeba ho naučí anglicky,“ pronesla a pokrčila rameny. Nalila si Capirinha a jednu poslala i svému bratrovi.

„Jaký rozdíl? Jak anglicky? Jako že neumí anglicky?“ těkala jsem zmateně očima z jednoho na druhého.

„Samozřejmě, že neumí anglicky. Jsou mu dva roky. Mluvíme na něj jen španělsky,“ obeznámil mě se situací Nicolas.

Skvělé, lepší už to být nemůže.

„Jaké rozdíly má poznat?“

„Jsi velice podobná Carině, taky je blond. Vlastně bys za ni mohla zaskakovat kdekoliv, že Nicu?“ zvedla na něj svůj pohled Rafaela.

Aha, takže to bude ještě lepší.

Ten se jen ušklíbl a pokrčil rameny. Došel do obývacího pokoje, kde padl na gauč a zapnul si playstation.

„Rafaelo, jak to myslíš? A co mi říkal španělsky?“ naklonila jsem se k ní.

„Myslím to tak, jak to říkám. Jsi Carině opravdu velice podobná, netuším, co se matka snažila dokázat tím, že Nicovi přivedla chůvu tak moc podobnou jeho bývalce. Ale možná to bude jen dobře. Nick má s Carinou velké trápení kvůli Luccovi. Chce ho do své péče, protože ona se o něj velice mizerně stará. Bohužel se záležitost táhne už dost dlouho. A abych odpověděla na tvou druhou otázku. Chceš to doslovně, nebo můžu vlastními slovy?“ usmála se na mě a usrkla nápoj.

„Stačí tvými slovy.“

„Privítal tě. Doufá, že se ti u nás bude líbit. Jsi moc krásná a jemu se líbíš,“ vyslovila a usklíbla se. „Než mi tu roztaješ, pamatuješ, co jsem ti říkala o něm a o ženách?“

Přikývla jsem a zadívala se jí do očí. „Vím, co jsi mi říkala. A já jen tak neroztaju. Potřebuju tuhle práci. Neu-dělám chybu.“

„Fajn, to budeš první.“

„Slyšel jsem všechno,“ ozval se z obýváku Nicův pobavený hlas.

Když jsem se na něj podívala, nevěděla jsem, jestli lžu sama sobě, anebo Rafaela. Klidně bych s ním roztála. Kdekoliv, kdykoliv. Pod ním, na něm. To by bylo jedno.

„Ukážu ti tvůj pokoj,“ řekla vedle mě Rafaela a vytrhla mě tak ze zírání na jejího bratra.

„Jasně,“ přikývla jsem.

Vzala jsem na chodbě do rukou své dva kufry a příruční tašku plnou nezbytností a vydala se za ní po schodech nahoru.

„Takže tady je Luccův pokoj. Ale moc ho tu nenajdeš. Když tady je, spí s Nicem.“ Otevřela dveře do pokoje,

kteřý se svou velikostí podobal otcově kavárně. Všude se válely fotbalové míče. Všechno bylo sladěné do modré a červené barvy. Připadalo mi, že jsem se ocitla ve fotbalovém klubu. Prostě mu ho jen otec přivedl do pokojíčku. *Tohle je dokonalé.* V úžasu jsem zapomněla zavřít ústa.

„Čemu se tak divíš?“ pronesla Rafaela, na kterou jsem upřímně úplně zapomněla.

Kývla jsem směrem k pokojíčku a zavrtěla hlavou.

„Zlato, víš, za který klub Nick hraje, že jo?“

„Možná,“ pokrčila jsem rameny. Vůbec jsem neměla ponětí, ale nechtěla jsem před ní vypadat jako naprostý pitomec. To, že jsem občas zaslechla otce, jak křičí na televizi a v tuně nadávek použil jméno Santos, ze mě ještě nedělalo odborníci na rozeznání mužstva.

Rafaela se začala smát, až si o mé rameno opřela ruku. „Jsi skvělá, možná jedna z mnoha, která při pohledu na mého bratra nechce fotku, podpis nebo ho dostat do postele.“

Tak dostat ho do postele bych posunula na seznamu hned na první místo. Tomu bych se nebránila.

„Phoebe, co tak velkoklub Barcelona? Říká ti něco?“ zeptala se mě Rafaela s usazenými očima.

„Jasně, krásné město,“ odpověděla jsem jí a rozhodila rukama.

Ona zařvala smíchy a zavolala na svého bratra.

„Co je?“ nechápala jsem.

„Nicku, pojď sem. Tohle prostě musíš slyšet.“ volala pobaveně.

„O co jde?“ zeptal se její bratr, když vyšel po schodech nahoru za námi.

„Tohle,“ ukázala na mě prstem s dlouhým nehtem. „Tohle je jediná žena, která ti opravdu nepadne k nohám. Neví

totiž, kdo tady v Barceloně, ani jinde po světě, jsi. Dokonce ani neví, za který tým hraješ.“

„To vážně?“ otočil se na mě pobaveně Nicolas

Pokrčila jsem rameny a zavřela dveře do dětského pokoje.

„Hraju za Barcelonu, krásko.“ podotkl a mrkl na mě.

„Promiň, ale to mě má ohromit? Že se honíš za míčem po hřišti a bereš za to peníze?“

„Jsem nejlepší fotbalista –“

„Namyšlený fotbalista,“ zašeptala jsem.

„Jsem nejlepší fotbalista, vyhlášený světovou fotbalovou asociací,“ dořekl, jako kdybych ho nepřerušila.

„Možná, že teď už chápu, proč si tě *mãe* vybrala,“ přikývla Rafaela.

„Vůbec nevím, o čem mluvíš. Můžu vidět svůj pokoj?“

„Jasně. Víš, jak jsem ráda, že jsi tady? Bude zábava.“

„To bude,“ přikývl Nick a vrátil se zpět dolů.

„Nejsem zábavná,“ odvětila jsem jí

„Oh, zlato, ani nevíš, jak moc,“ zasmála se Rafaela a otevřela dveře naproti těm Luccovým.

Tohle jsem nemohla považovat za realitu. Ocitla jsem se v pohádce. Celá místnost byla příjemně světlá, vzdušná a z okna jsem viděla na moře. Dokonce jsem zahlédla i balkón. Oken jsem napočítala celkem pět a všechna někdo před mým příjezdem nechal otevřená, takže dlouhé záclony vlály ve větru, který foukal od moře. Velká široká na bílo natřená postel, která zabírala většinu pokoje. V pohodě by se na ní vyspali čtyři lidi. *Já mám padesát kilo, vlezla bych se tam klidně i osmkrát.* Natřená na bílo, s mnoha polštáři a úžasným sametovým povlečením v lehké lososové barvě. V pokoji stály i dvě komody a jedna velká šatní skříň, sladěné do stejných barev.

Prosté, jednoduché, prostě krásné jako zbytek celého domu. Otočila jsem se na Rafaelu a usmála se na ni.

„Takhle se mi líbíš. Úsměv sluší každému a tobě obzvlášť. Líbí se ti?“

„Jestli se mi líbí?“ zeptala jsem se jí a odhodila na zem všechna svá zavazadla. Rozběhla jsem se proti posteli a s výkřikem na ni skočila.

„Je to nepřekonatelné. Už se z tohotohle snu nechci nikdy probudit!“ vykřikla jsem.

„Nenosíš kalhotky?“

„Cože?“ nechápala jsem.

„Nemáš kalhotky,“ podotkla a ukázala na moje vyhrnuté šaty.

Do háje. V tom spěchu na letišti, když jsem se na záchodcích celá svlékla, jsem si zapomněla obléknout čisté.

„Vy anglické holky se mi vážně zamlouváte,“ uchechtla se. „Věřím tomu, že z nás bude skvělá dvojka. S bráčkou trojka. Já taky nenosím spodní prádlo, zdržuje to a mě osobně znervózňuje.“

Myslela si, že nenosím spodní prádlo. *Skvělé*. Rychle jsem si uhladila šaty a posadila se na postel.

„Nestává se mi to denně,“ namítla jsem.

„Phoebe, to je v pohodě, vážně. Hele, my nejsme puritáni. V ničem. Nicolas má rád odvážné a sebevědomé ženy, a řekla bych, že jsi na něj udělala dojem. Jen až tu bude Lucca, hlídej se. Co se týče jeho syna, je na ostatní trochu přísný,“ mrkla na mě.

„Dobře.“

„Večer vyrazíme do klubu.“

„Jsem z té cesty trochu unavená,“ oponovala jsem jí.

„Tohle slovo neznám. A tobě nesluší. Spát můžeš zítra. Dneska tě oficiálně pozdraví Barcelona. Těš se, holka, a připrav se na davy ječících fanynek.“

„Já bych ale vážně radši zalezla do postele,“ namítla jsem

„To můžeš, až přijdeme. Vezmi si na sebe něco sexy. Bez kalhotek, nebo s kalhotkami – tohle nechám na tobě,“ zasmála se. „A teď pojd' na pozdní oběd a přivítat se se zbytkem rodiny.“

„Někdo přijede?“ zeptala jsem se jí a poznámku o spodním prádle vynechala.

„Samozřejmě *madre* a *padre* tě chtějí poznat.“

„Aha.“

„Nicolasi, víš o tom, že chůva tvého syna nenosí spodní prádlo?“ zavolala pobaveně Rafaela, když odcházela z mého pokoje.

Oficiálně se stal můj den ještě horší. A to zdaleka nebyl u konce.

Když jsem dole zaslechla hlasy, převlékla jsem se do kraťasů a černého tílka. Vlasy jsem prohrábla rukou a nasadila roztomilý úsměv. Potřebovala jsem přece zapůsobit jak na Nicolasovu matku, tak i na otce. Oni mě sice neplatili, ale byli součástí jeho rodiny.

Sešla jsem po schodech dolů a zahlédla zhruba padesátiletou ženu s tmavě hnědými vlasy v květinových šatech. Když zaslechla mé kroky, otočila se a já měla pocit, že koukám na Rafaelu i Nicolase. Matku teda nezapřeli.

„Tú debes ser Phoebe,“ uvítala mě s úsměvem na rtech.

Jak říkám, můj den bude jeden velký průšvih.

„Těší mě,“ potřásla jsem si s ní rukou a podívala se po Rafaele, která s námi v tu chvíli nebyla, za to jsem narazila na Nicolasovi pobavené oči.

„Říká, že ty musíš být Phoebe,“ přeložil mi matčinu řeč.

„Tvoje matka nemluví anglicky?“

„Nikdy to nepotřebovala,“ pokrčil rameny.

„Ale já anglicky umím, zlatíčko,“ ozval se za mnou mužský hlas.

Otočila jsem se a spatřila staršího, přesto velice přitažlivého muže. *Po kom asi Nicolas je, že?*

„Dobrý den, pane Santosi,“ usmála jsem se na něj

„Ale jaký Santos, jsem Nicolas,“ odpověděl mi.

„Taky?“

„No jo,“ zasmál se. „Ale aby se ti to nemotalo, můžeš mi říkat *Padre*.“

„No, to je trochu osobní na to, že se známe zhruba dvě minuty,“ pověděla jsem mu zdvořile.

„Říkal jsem ti to,“ mrkl na svého otce Nicolas.

„Ano, bude trochu od rány,“ přikývl pan Santos.

„Opravdu mě urazí, když nepřijmeš mou nabídku.“

„Aha, v tom případě dobře, *Padre*,“ zatvářila jsem se kyselé. Vážně mi to nešlo přes pusku. Nebyl můj otec a nevím, proč bych ho tak měla oslovovat. Ale vypadal mile a příjemně.

„Dělá si srandu,“ podíval se na mě Nicolas.

„De qué están hablando? Cuéntenme también,“ podívala se na nás paní Santos.

„No es nada importante, madre...“ Chytl ji Nicolas okolo ramen a políbil ji na tvář.

„Kdybys chtěla vědět, co říkají, tak matka se ptala, o čem jste mluvili a Nicolas jí odpověděl, že se nejedná

o nic důležitého,“ ozvala se vedle mě Rafaela, která přišla jako duch. Nadskočila jsem a podvrtla si kotník. Dopadla jsem přímo *padremu* do náruče.

„No, mladá dámo, to už se mi hodně dlouho nestalo, že by mi tak krásná žena jako ty padala do náruče,“ vyhrkl se smíchem *padre*. „Tuhle štafetu přebral Nicolas.“

„Omlouvám se,“

„Nic se nestalo. Být po mém, klidně mi můžeš do náruče padat častěji.“

„*Padre*, stačí,“ podíval se na něj jeho syn.

Usedli jsme všichni okolo velkého bílého stolu pro šest lidí a ochutnávaly nový recept paní Santos. Jídlo bylo výborné, něco na způsob lasagní. Maminka Nicolase a Rafaely se mnou mluvila jen prostřednictvím svých dětí. Pochopila velice rychle, že španělština nebude moje silná stránka. Všichni na mě působili moc mile. Tuhle rodinu si nešlo nezamilovat, přesto se mi opravdu moc stýskalo po mém otci.

„Tak dělej,“ zavolala Rafaela na Nicolase, když rodiče odešli a my se chystali do klubu.

Měla jsem na sobě přiléhavé černé minišaty, které mi půjčila Rafaela. A i když byl její zadek větší než můj, díky elastanu mě obepnuly jako druhá kůže. Vážně jsem se v nich sama sobě líbila. Vlasy jsem si chytla do neuspořádaného drdolu, namalovala si silněji oční linky a rty podtrhla červenou rtěnkou.

„Vážně, brácho, jsi horší než ženská,“ zakřičela Rafaela znovu.

„Proboha, už jdu,“ ozvalo se nad schodištěm.

Rafaela si na sebe oblékla velice sexy overal, který z jejího výstřihu dost ukazoval. Dlouhé vlasy si nechala rozpuštěné. Působila opravdu svůdně. Když jsem ovšem uviděla Nicolase, na Rafaelu jsem zapomněla. Měl na sobě tmavé džíny, bílé tričko, sako a brýle, které podtrhovaly jeho outfít, ale teď k večeru mu sloužily spíše jako módní doplněk, podtrhující jeho image na té nejvyšší úrovni. Kdybych nepůsobila moc nápadně, oťrela bych si sliny. Vzápětí jsem si ale připomněla, že kvůli němu jsem do Barcelony nepřiletěla. Přicestovala jsem takovou dálku kvůli jeho synovi, o něj tady šlo především. Za tuto práci jsem byla placená, ne za slintání nad jeho otcem.

„Sakra,“ ucedil, když mě uviděl.

„Co je? Něco je špatně?“ Podívala jsem se na sebe.

„Tvoje práce?“ zeptal se Rafaely

„Ne, jen moje šaty. Sekne jí to, vid’? Možná, že dnes nepůjde o tebe, ale o tuhle dlouhonohou blondýnu,“ zazubila se na něj Rafaela.

„Budou potíže,“ sykl.

„Díky bohu, jednou nepůjde o tebe.“

„O čem, k čertu, mluvíte?“ nechytala jsem se.

„Viděla ses v zrcadle?“ pozvedl na mě Nicolas obočí.

„Holka, jsi blondýna,“ ušklíbla se Rafaela.

„Pořád nechápu, kde je problém,“ namítla jsem a pokrčila rameny.

„To uvidíš,“ usmála se ďábelsky Rafaela a její bratr jen protočil oči.

